

Sâmbătă,
16 mai 2026

Dragi copii,

Nici nu-mi vine să cred că au trecut deja două săptămâni de la ultima mea scrisoare. De când avem pui, parcă timpul zboară. Nici concertele mele matinale nu mai sunt ca pe vremuri. Și știți de ce? Pentru că și în timp ce cânt, mă gândesc numai la râme, hrana preferată a puilor. V-am povestit data trecută, că sunt tare mâncăcioși, le e foame din zori până la amurg. Încontinuu. Pofta lor de mâncare nu s-a schimbat deloc. Adevărul e că au și crescut. Deja nu mai încăpeau în cuib, iar în dimineața când abia au împlinit 13 zile, au sărit rând pe rând din cuib. Da, da, ați înțeles bine: au sărit, nu au zburat din cuib. Cu penajul insuficient dezvoltat, aripi scurte, codița pe cale de apariție, le era imposibil să zboare. Au alunecat pe iedera care creștea sub cuib, exact așa cum alunecați voi pe tobogan și au aterizat pe crengile brăduțului. Noroc că am început să le povestesc din timp despre pericolele ce îi așteaptă în primele zile de viață în afara cuibului și i-am învățat ce trebuie să facă, cum trebuie să se comporte ca să scape cu viață. Le-am povestit și o întâmplare, la care am fost martor și care mi s-a părut destul de hazlie în momentul respectiv. Presupun că sunteți și voi curioși ce s-a întâmplat.

Într-una din dimineți cocoșul bunicii a vrut să mă acompanieze de pe vârful gardului, dar după câteva strofe s-a plictisit și, în loc să zboare înapoi în curtea găinilor, a aterizat în mijlocul straturilor. În timp ce scormonea acolo după râme, melci, insecte și semințe, a fost surprins de o vulpe, apoi a apărut și câinele bunicului, care în loc să alunge vulpea a făcut echipă cu ea. Penele zburau peste tot, era o gălăgie infernală. La un moment dat a ieșit grăbit din casă bunicul. Era încă în pijama și purta papuci de casă. Auzind vocea lui, vulpea a luat-o la sănătoasa, fiind urmată de câțel, care evident voia să-și salveze imaginea, în fața bunicului. Vulpea a reușit să-și salveze pielea, cocoșul a scăpat doar cu o sperietură zdravănă și câteva pene lipsă și a preferat să-și păstreze vocea pentru următoarele dimineți. Nici nu vă puteți imagina cât de lungă era limba câțelului când s-a întors în curte și cât de plin de noroi era bunicul! A pierdut papucii de casă, dar măcar și-a făcut înviorarea de dimineață. Ultimii protagoniști ai partidei de vânătoare au fost vrăbiile, care în doar câteva minute au curățat zona ducând penele în cuib. Apoi s-a instalat liniștea, iar eu am început să mă gândesc că, deși nu ne-a deranjat până acum în timpul hrănirii, nu putem avea încredere în câțelul bunicilor.

De când l-a adoptat pe bunic, cum obișnuia el, câinele, să spună, nu mai e nici urmă de pisici în grădină. Doarme mai toată ziua la umbră și, la cât e de gras, nu cred că ar dori să-mi mănânce puii, dar fiind încă tânăr și destul de jucăuș, probabil nu ar rezista să nu îi mângâie cu labele lui uriașe și să nu îi lingă cu limba lui mai lungă decât picioarele. E puțin mai mare decât o pisică, dar, văzut din iarbă, mi se pare imens și cu siguranță nu aș dori să se joace cu puii mei. Trebuie să fim extrem de vigilenți și precauți și pe cât se poate, invizibili.

Le-am mai atras atenția puilor că în afara gardului sunt și pisici, care i-au mâncat pe câțiva dintre frații mei și că nu trebuie să aibă încredere nici în oameni. Le-am și explicat de ce. Bunicii și nepoții lor știu foarte multe despre păsări, știu că puii de mierle proaspăt ieșiți din cuib nu pot să zboare și timp de câteva zile, până li se dezvoltă penelor suficient de mult încât să le permită să se înalțe, să zboare pe copaci, se ascund în iarbă, sub tufe. Ei nu ne-ar face rău. Cumosc și faptul că noi, părinții, suntem în apropiere, avem în continuare grijă de pui și îi hrănim încă vreo 20 de zile. Sunt însă oameni, bine intenționați, care, dacă văd un pui de pasăre, încearcă să-l salveze. Și cum o fac? Chiar dacă e un pui sănătos, fără răni vizibile, în loc să îl pună undeva într-un loc ferit de pisici și de câini, pe o creangă din apropiere sau într-o tufă, de exemplu, îi iau cu ei. Dacă mă întrebați pe mine, luând puiul cu ei îl salvează doar de viață. Nu au cum să-l hrănească de câteva ori pe oră, de la crăpatul zorilor, până se lasă noaptea și nu au cum să îi ofere hrana potrivită pentru el. Eu cel puțin nu am auzit până acum că ar fi ieșit cineva să caute râme în iarbă sau omizi pe crengile pomilor pentru puiul salvat. Și să fi făcut asta toată ziua, de dimineața până seara.

Lecția cea mai importantă pentru puii mei a fost despre comportament, lecție pe care au și urmat-o. Îndată ce au ajuns pe sol, s-au ascuns sub crengile bradului, în iarbă necosită, iar ultimul pui printre stivele de lemne. Am încetat și eu să cânt, tocmai pentru a mă asigura că puii mei rămân nedetecțați. Le dădeam de știre când ciocul meu era plin de mâncare și-mi răspundeau încet ca să știu unde se află, încotro trebuie să mă îndrept. În ciuda acestor măsuri, unul dintre pui a fost zărit de un tătic care se plimba de mână cu fetița lui și care în loc să se mulțumească doar cu observarea lui, l-a prins și l-a luat cu el. Mi-a răpit puiul. Pur și simplu mi l-a răpit! Cel mai rău a fost, că nu puteam să fac nimic pentru acel pui, mă simțeam singur și pierdut. Oricât de tare sufeream, însă, trebuia să mă asigur că măcar puii rămași vor supraviețui. Nu aveam timp pentru bocit, trebuia să-i hrănesc ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

În următoarea dimineață am avut parte de o surpriză extrem de plăcută. Cei doi pui rămași au început să zboare și s-au așezat pe creanga de jos a părului, apoi, sărind de pe o ramură pe alta, s-au pierdut în coronament. Cu această mișcare șansele lor de supraviețuire au crescut considerabil. Eram fericit. Seara, în cea de a 6-a zi după ieșirea puiilor din cuib, am și început să cânt și de atunci bunicii iarăși îmi pot auzi cântecul de câteva ori pe zi. Deși ei nu ne-au văzut, eu am sesizat că și-au făcut griji pentru noi. Au crezut că ceva grav s-a întâmplat cu noi de aceea nu ne mai văd, nu ne mai aud. Ieri bunicul a zărit și puii mei. I-a auzit cum cerșeau de mâncare. Eu eram la vreo doi metri de ei și le răspunsesem atât de încet încât a trebuit să facă din mână o pâlnie în jurul urechilor să mă audă. Dacă l-ați fi văzut ce fericit era, cum îi străluceau ochii! Eu un adevărat iubitor de natură și pasionat de păsări! I-a și povestit Ilincăi această întâmplare și a menționat și ce codiță frumoasă au puii și că penajul lor seamănă mai degrabă cu cel al femelei, e maroniu, dar cu multe pete deschise la culoare. Nu a omis nici să-i zică și cât de fericit este că suntem în viață și cât de tare se bucură să mă audă din nou.

Desigur concertele mele se rezumă la câteva note, am totuși două guri de hrănit. Așa am intrat într-o perioadă mai puțin stresantă, iar tunetele ce se auzeau din îndepărtare și fulgerele care brăzdau cerul și legau norii groși și cenușii de pământ anunțau ploile mult așteptate de toată lumea. Fiecare strop de ploaie din luna mai face cât o comoară, obișnuia să zică bunicul simpatic, care nu numai că ne-a primit în grădină, ci ne-a lăsat și să intrăm în inima lui. Nu știu dacă o să apară și curcubeul atât de admirat de Ilinca, nepoata lui, și de voi, dragi prieteni, dar cu siguranță noi mierlele vom avea mese mult mai îmbelșugate.

Cu drag,
Mierla, mai precis mierloiul

Activități pentru voi, prietenii mei:

1. Citiți pe ACEASTĂ pagină a Societății Ornitologice Române ce recomandă ornitologii să faceți dacă găsiți un pui de pasăre golaș, cu puf, care are pene sau chiar e rănit. Găsiți materialul și dacă îl căutați pe baza titlului Ai găsit un pui de pasăre, acum ce faci?
2. Deveniți mici păsărari și povestiți-le colegilor, vecinilor, prietenilor, educatoarelor și învățătoarelor ce a pățit unul dintru puii mierlei și ce recomandă specialiștii să facem dacă găsim un pui de pasăre. Pentru siguranța păsărilor e important să afle cât mai multă lume despre aceste măsuri.
3. Observați ce animale apar după ploaie.
4. Continuați să ascultați concertele noastre. Oare câte specii de păsări recunoașteți din cor și puteți să le identificați și pe baza imaginii lor?

